

Додаткова інформація про фільм «Шум вітру» (Україна, 2002)

ШУМ ВІТРУ (80', 35 мм, колір). Сценарист і режисер: Сергій Маслобойщиків. Оператор: Богдан Вержицький. Оператор підготовчого періоду: Едуард Тімлін. Художник: Євгенія Лисецька. Музика: Юхим Гофман, Франц Шуберт. Актори: Алла Сергійко, Дмитро Лаленков, Никон Романченко, Деніс Карасьов, Наталя Доля, Андрей Дементьев, Вадим Скуратівський, Віктор Андрієнко. Продюсер: Ганна Чміль. Виробництво: Міністерство культури і мистецтв України, Національна студія ім. Олександра Довженка – творче об'єднання “Земля”. Україна. 2002.

Два питання до Сергія Маслобойщикова від Володимира Войтенка, “KINO-КОЛО”:

Поясніть свій фільм: ви одночасно режисер та автор сценарію – що вас хвилювало, якщо ви втілювали саме цей сценарій, цей сюжет, виводили саме таких героїв?

У центрі фільму – три головні герої: чоловік, жінка, дитина (батько, мати, син). Дія відбувається за нашого часу. Фільм розповідає про складні взаємовідносини внутрішнього світу героїв із їхнім реальним життям. Мені здається, що це історія про ізоляцію людей всередині себе, про їхню мрію подолати цю ізоляцію, про те, яким рятівним і яким небезпечним є для людини його внутрішній світ. Надії та фантазії цих людей часом перетворюються на привидів, що тяжіють над героями, заплутують їхнє реальне існування. Втеча дитини відкриває серію пригод, пошуків, спогадів, відкриттів, розчарувань, знахідок.

Чи потребує коментарів естетика, кіномова вашого фільму?

Мені б не хотілося, щоб глядач над цим замислювався. Гадаю, глядачеві нічого не потрібно пояснювати. Фільм може виявитися незрозумілим, та якщо він здатен спровокувати емоційний і душевний відгук, то про такий фільм хочеться думати, повертатися до його тем, далі заглиблюватися до його контексту. Таке глядацьке враження для мене дорожче хвилинної насолоди, після якої геть забуваєш, що саме й коли дивився. Я люблю фільми, що здатні довго “тримати” глядача.

**

“Шум вітру” Сергія Маслобойщикова – та кінострічка, за якою не знано, що бачити, - чи реальні факти певного життя, чи, за Фелліні, «підсвідомість, фантазії, мрії й вимисли».

На зауваження в бік фільму, що той, мовляв, емблемує всім своїм строєм – і наративним, і формальним – зростає кількість «метафізичної речовини» в сучасному світі, режисер відреагував словами, що його кіно «про кінець рефлексії».

Поставимо питання: кінець рефлексії – чи це обов'язково початок дії? Втім, про це режисер і не вів. Чому рефлексію має заступати саме дія? Справді...

А може, «кінець рефлексії» - це і є «полон метафізики»? Схиляння перед незборимими й, природно, непояснюваними обіймами Вільшаного короля?

Чи просто Сергій Маслобойщиків узяв у себе інтерв'ю?”

Володимир Войтенко, «В обіймах Вільшаного короля»
Часопис “KINO-КОЛО”, №13, 2002

**

“Фільм Сергія Маслобойщикова потішить глядача усіма різновидами красоти, що тільки можливі в українському кінематографі. Навіть у тому випадку, коли “вихідна сировина” не дає підстав для запаморочення, як на звичний хлопський погляд, що зірок алкає, не талантів. Наприклад, у багатьох акторів відсутні модельні якості, та й вік повзе до “бальзаківської позначки”. Не біда: внаслідок подолання зовнішнього опору – не надто запеклого, не треба містифікацій! – екранний продукт сягає рівня необхідного “довженківського” перфекціонізму, тож честь йому і хвала від знавців та посвячених”.

Олег Сидор-Гібелінда, «Київ: пікнік на узбіччі»
Часопис “KINO-КОЛО”, №13, 2002